

IV

Скоро шумът от падащата вода се усили страхотно и не след дълго групата стигна до ръба на една пропаст, в която падаше реката. Гледката беше изумяваща. Една голяма долина, обрасла в пищна тропическа растителност, хиляди птици, носещи се във въздуха и омайващи със своите песни и едно голямо езеро по средата на долината – всичко това предизвика големия възторг на учените. Ако не се беше повредила камерата, сигурно щяха да заснемат този вълшебен и величествен пейзаж.

Всички стояха като омагьосани и не можеха да се опомнят.

Японецът Сейтъо, който беше художникът на групата, веднага започна да рисува прекрасната картина. Моливът се местеше автоматически от ръката на Сейтъо, който не беше се съвзел напълно, както и другите. Като вълшебна пръчица, моливът оживи пейзажа на мъртвия лист.

Най-после всички се върнаха към действителността.

Пръв заговори Симон Бланк:

- Тази долина е много привлекателна и ме навежда на мисълта, че ще ни помогне да се измъкнем от тази отдалечена, сякаш на край света, страна.

Думите му бяха посрещнати с одобрение. Бланк продължи.

- Първо ще трябва да слезем в долината и да намерим място за пренощуване, а на сутринта ще мислим какво ще правим. Тя е по-мъдра от морната вечер.

Пак се чу одобрително шумене и групата тръгна да намери подходящо място за слизане. Ала такова не се намери. Решиха да направят стълба от лиани, която стана още преди да се стъмни.

Когато вече се настаниха на едно удобно местенце край езерото и разпънаха палатките, чак тогава започна да се спуска мракът. Големият лагерен огън беше запален и веселата забава отново започна. Полуфалшивият глас на хармониката, която издаваше такъв звук поради това че беше ръждясала от влагата, се обади отново. Но все пак, цареше някакво смъртно безпокойство, което хората се мъчеха да надвият с песни и диви крясъци, подражавайки на изостаналите племена.

Но изведнъж във въздуха се чу бръмчене на хеликоптер. То предизвика голяма радост у нещастниците, защото – най-главното – хеликоптерът носеше знака на Световната Академия. Ала преди да успеят да му сигнализират, отнякъде изскочи друг хеликоптер, от който започнаха да стрелят. Въртолетът на Световната Академия се разби и изгоря. Летците не се спасиха.

А другите отлетяха неизвестно къде.

Случилото се предизвика голямо безпокойство. Никой не посмя да спи през тази нощ, а на сутринта осъмнаха с петима по-малко – водачите им бяха изчезнали! Да, бяха изчезнали пред будните очи на двадесет души! Но това беше факт. Да се проследят или да бъдат оставени да избягат, се запитаха много хора от групата. Разбира се, те не бяха нито военни, нито можеха да откриват следи. И най-накрая решиха да ги оставят да вървят където искат. И да бяха шпиони, и да не бяха – все едно – нищо важно не бяха открили. А ако се опитаха тези петима души да спъват още по някакъв начин опитите им да излязат от тази страна, то тогава тежко им!

Изведнъж дотича Мигел ел Гера, млад ботаник, испанец, който извика:

- Хеликоптери! Чужди!

Този вик накара всички да наскочат. Черните очи на Мигел святаха от възбуда. Мургавата му кожа беше леко побледняла. Никой не би могъл да го упрекне за тези му опасения, защото всички от групата ги споделяха с него.

Чу се гласът на Симон Бланк:

- Спокойствие, приятели! Спокойствие! Веднага трябва да се скрием и да загасим всички огньове. – каза, и сам се залови да събира багажа.

Останалите последваха примера му. Скоро лагерът беше преместен на скрито, а мястото, където беше преди – замаскирано.